

**[Rager.]**

giverne og gennem Forrentning af den Kapital, den har, hvorimod den af Udgifter ikke har væsentlig andet end Udgift til arbejdsløses Undervisning o. s. v., forholdsvis beskudne Udgiftsbeløb. Jeg vil regne — og jeg tror ikke, jeg regner meget galt —, at denne Fond tager sine 2 Mill. Kr. ind om Aaret. Det vil sige, at den den 31. Marts 1930 vilde have haft en Størrelse af ca. 10 Mill. Kr., og at den den 31. Marts 1931 formentlig vil ligge oppe omkring 12 Mill. Kr. Men hvis vi kommer til det, hører Eventyret, som lød saa godt, op, for i Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927, som ligger til Grund for hele dette Forhold, er det nemlig angivet, at naar Fonden naar 12 Mill. Kr., falder Arbejdsgivernes Bidrag bort med Udgangen af det Regnskabsaar, i hvilket Fonden naar dette Beløb. Det vil altsaa sige, at hvis Fonden inden 31. Marts naar op paa 12 Mill. Kr., falder Arbejdsgivernes Bidrag, der er ca. 2 Mill. Kr. aarlig, bort for det kommende Aar, og det er dog ogsaa en Ting, man bør tage med i Betragtning ved Bedømmelsen af dette Lovforslag, at vi staar netop lige op imod de 12 Mill. Kr., saa det, der i Virkeligheden vil ske, er, at den Trediedel, som Arbejdsløshedsfonden skal betale efter dette Lovforslag, paa det allernærmeste maa siges at være i Størrelse lig det Bidrag, som ellers bortfalder for Arbejdsgiverne. Jeg ved vel, at Arbejdsgiverne vil være bedst tjent med at blive af med dette, men jeg gør opmærksom paa dette Forhold, for at man under Overvejelser fra anden Side ogsaa kan tage dette i Betragtning. Det vil nemlig efter al Sandsynlighed sige, at Stat og Kommune tilsammen overhovedet ikke faar en rød Øres Udgift efter dette Lovforslag, idet jeg vil regne med, at 2 Trediedele af Udgifterne alligevel vilde være blevet afholdt af de offentlige Hjælpekasser.

Man kan godt udtale fromme Forhaabninger, og en af de fromme Forhaabninger, jeg gerne vil udtale, er, at vi snart maa faa udbygget hele Lovgivningssystemet her saaledes, at det kunde være sidste Gang, vi beskæftigede os med en midlertidig Lov, der gaar udenfor det normale. Jeg er ikke blind for, at det kan komme til at trække noget ud, men ikke desto mindre vil jeg haabe, at de Udtalelser, der er faldet fra Ordførerne for det konservative Parti og Venstre i Aften, ikke maa betyde, at de stiller sig saa helt afvisende, som Ordene tydede paa. Det ærede Medlem Hr. Krag lovede en Forhandling i

et Udvalg, og jeg vil haabe, at denne Forhandling kan foregaa godt og hurtigt.

Jeg tror, det vil være heldigt og godt at faa dette Lovforslag vedtaget og derigennem faa en saa taalelig rolig og saa taalelig god Vinter for de arbejdsløse som muligt, i Haabet om, at vi, naar Vinteren er ovre, igen kan komme ind i bedre Beskæftigelsesforhold. Jeg gentager: saa vidt jeg kan se, vil dette Lovforslag neppe koste Stat og Kommune noget som helst.

**Geert-Jørgensen:** Jeg behøver ikke at sige meget om nærværende Lovforslag. Det er anden Gang i alt Fald i den Tid, jeg har siddet her i Rigsdagen, et saadant Lovforslag har foreligget. Aarsagen til, at det er fremkommet paa dette Tidspunkt, er vel sagtens de Krav, der saa højlødt har været stillet af de arbejdsløse. Jeg er ganske klar over, at dette Lovforslag ikke vil tilfredsstille de arbejdsløse, da deres Krav ikke gaar ud paa Understøttelse, men paa Arbejde. Paa det Møde, de arbejdsløse for nylig holdt, jeg tror i Rømersgade, lød deres Krav jo paa Arbejde, og den Demonstrationsvandring, de arbejdsløse og hjemløse foretog gennem Byen til Christiansborg, foretog de under Raabet: Vi vil have Arbejde. De raabte ikke, vi vil have Understøttelse, men netop dette: Vi vil have Arbejde, og det er noget, man kun kan glæde sig over.

Det stadfæster i alt Fald den Opfattelse, som jeg gennem mange Aar har haft, at Menneskene gerne vil arbejde, hvor Arbejde er forhaanden, og det vil sige, blot de kan faa Arbejde. Saadan er det nu i Almindelighed. Jeg har set Mennesker gaa ud paa Kommunens Veje hjemme i mit eget Sogn for at slaa Sten, hvad de aldrig havde prøvet før, og hvorved de kun kunde tjene 8—10 Kr. om Ugen, men de tog Arbejdet og gav sig i Lag med det. Jeg er mig vel ogsaa bevidst, at der er Mennesker, som har tabt Arbejdslysten; det er jeg slet ikke blind for, men det er ofte gaaet til paa den Maade, at de er kommet ud i Arbejdsløshed, og det gælder ikke mindst unge Mennesker, der kommer ud i Arbejdsløshed, og som nødigt vil paa Fattigvæsenet og allernødigt sendes hjem til deres Hjemstedskommune. Saa gaar de ud paa Tiggeri, og kommer de først til at vandre paa Landevejen, nedbrydes de, baade paa Sjæl og Legeme. Og saa kommer den Stund, da de ikke kan arbejde eller kan tage sig sammen til at arbejde. De er med andre Ord ødelagte. Men den første Aarsag dertil var, at de kom ud i Arbejdsløshed.

Man maa nemlig ogsaa se paa Aarsa-